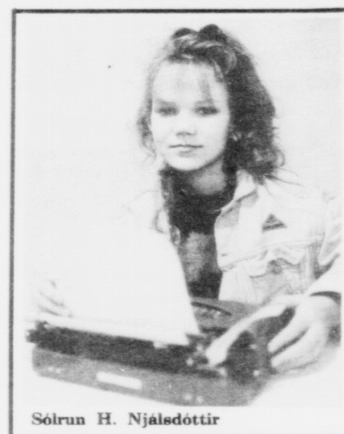

Barnasíðan

Sólrún H. Njálsdóttir

Fuglarnir

Á tí stóra bláa vatninum kundi man siggja nógvar fuglar, sum svumu og tosaðu saman. Tað vakra summarið, sum hevði við sær hita og sól, var nú at enda komið, og skjótt kom heystið við kulda og regni.

Teir vistu, at nú máttu teir flúgva til hini heitu londini, langt, langt burtur frá tí landi, sum teir elsaðu meira enn alt annað.

Óndur látur fekk fuglarnar at hugsa um nakað annað, og hesa sjón fóru teir seint at gloyma: Ein litil reyðhærdur drongur stuttleikaði sær við at tveita steinar eftir einum kvennfugli. Annað beinið á fuglinum var blóðugt, og tey blíðu eyguni vóru nú myrk av pínu. Maki hennara gjørdist harmur um hetta og ætlaði at leypa á smádrongin, men kona hansara, sum græt, segði blíðliga við hann: »Lat hann vera í friði, tí hann er bert ein smádrongur og veit ikki hvat hann ger«. Maki hennara hugdi við syrgiligum eygum at henni og eisini at steinum, sum smádrongurin hevði í hondunum, so risti hann hevðið og svam burtur.

Drongurin ætlaði aftur at kasta steinar eftir tí vakra fuglinum, men tá ið hann hugdi í eyguni á kvennfuglinum, fullu steinarnir úr hondunum á honum og hann rann burtur, men fuglurin hugdi blíðliga aftaná honum.

Dagarnir komu og fóru og heystið kom við sinum kulda, og teir stótu og vøkru fuglarnir vóru allir farnir til hini heitu londini, uttan ein. Vinir hansara vóru farnir frá honum, og makin hevði funnið sær eina nýggja konu, sum kundi flúgva við honum og fáa honum

ungar, men tann neyðars fuglurin kundi ikki flúgva. Hann visti eisini, at skjótt fór hann at doyggja, men hann var ikki bangin um hetta.

Sjálvandi vildi kvennfuglurin flugva og finna sær ein maka og fáa ungar, men hvat nyttaði tað og hvør hevði viljað verið saman við honum?

Tann fjórði dagurin kom, og hann hevði ikki fingið nakað at eta hesar dagarnar, tá bráðliga bar hann eyga við tann litla smádrongin, sum hevði gjørt seg so ólukkuliga. Fuglurin visti, at tá ið drongurin vaks upp, skuldi hann berjast fyri livi sínum, men hvat hevði hann at missa, so við bangnum

eygum læt hon smádrongin taka seg upp. Fuglurin kendi hita uttan um seg og tá ið hann læt eyguni upp, sá hann ein gamlan mann gera okkurt við tey sjúku beinini. Kvennfuglurin trúði, at dómadagur var komin og læt tí eyguni aftur.

Ein mánaða seinni kundi hann flúgva aftur. Hann hugsaði um at flúgva til hini heitu londini, men tað var so langt og var hann bert vanur við at vera saman við hinum fuglunum, so hann vildi ikki fara.

Tann maðurin, sum hevði verið so góður við hann, var abbin hjá smádronginum. Abbin hevði eitt litið vatn við síðuna av húsinum, og væl dæmdi fuglinum at vera har og svimja, og altið gav drongurin henni at eta, so hon livdi sum ein fuglaprinsessa.

Summarið kom og vinir hennara komu aftur til tað stóra vatnið, og hon fleyg eydnusom til teierra.

Kvennfuglurin fann sær ein hvítan og vakran mann og fekk 4 ungar við honum, og altið hugsaði hann um tann gamla mannin, sum hevði verið so góður við hann og bjargað honum frá óhugnaligum deyða.

Hon visti, at ongantið fór hon at gloyma abban og smádrongin.

Djórásøga eftir Sólrún Hraunfjörð
skrivað 1985